

ΕΤΟΣ 61ον

2 Ιουλίου 2013

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 22 (3131)

Η ΠΙΣΤΗ ΚΑΡΠΟΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΧΑΡΙΤΟΣ

Μετά τό λιθοβολισμό τοῦ ἁγίου Στεφάνου, ἔγινε μεγάλος διωγμός τῶν χριστιανῶν τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων (Πράξ. 7,58-59· 8,1). Μέ ἀποτελεσμα νά σκορπιστοῦν σέ ἄλλες περιοχές μεταξύ τῶν ὁποίων καί ἡ τότε ἀκμάζουσα ξακουστή πόλη Ἀντιόχεια τῆς Συρίας. Πόλη στήν ὁποία κατοικοῦσαν πολλοί Ἕλληνες ἀπό τήν ἐποχή τῆς ἰδρύσεώς της ἀπό τόν Σέλλευκο (293 π.Χ).

Ἐκεῖ σύμφωνα μέ τή διήγηση τοῦ Βιβλίου τῶν Πράξεων πῆγαν μερικοί ἀπό αὐτούς πού διώχθηκαν ἀπό τά Ἱεροσόλυμα, καταγόμενοι ἀπό τήν Κύπρο καί τήν Κυρήνη τῆς Λιβύης. Καί ἄρχισαν νά κηρύττουν τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ στούς Ἕλληνιστές, δηλαδή τούς ἐλληνόφωνους Ἰουδαίους. Αὐτό ἦταν σημαντικό γιά τή διεύρυνση τῆς Ἐκκλησίας. Διότι μέχρι τότε τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου ἀπευθυνόταν κυρίως στούς Ἰουδαίους.

Ὁ τρόπος καί ἡ ἀποδοχή τοῦ κηρύγματος ἔργο τῆς χάριτος

Μέ τίς φράσεις «εὐαγγελιζόμενοι τόν Κύριον Ἰησοῦν» καί «ἦν χεῖρ Κυρίου μετ' αὐτῶν» προσδιορίζεται τό περιεχόμενο τοῦ κηρύγματος τους καί ὁ τρόπος ἀποδοχῆς του ἀπό ἐκείνους πού τούς ἄκουγαν.

α. Ὡς πρός τό περιεχόμενο προβάλλεται τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καί ὄχι ἰδέες θεωρητικές, φιλοσοφικές ἢ ἠθικιστικά διδάγματα. Διότι ὁ Χριστός εἶναι ὁ ἐνανθρωπήσας Θεός καί Σωτήρας τοῦ κόσμου. Χάριν τοῦ Ἰησοῦ ὁ ἄνθρωπος ἀναζωογονήθηκε πνευματικά, ἠθικά καί σωματικά, δηλαδή χαριτώθηκε ὥστε νά γίνει μέτοχος ἁγιασμοῦ καί ζωῆς αἰώνιου, υἱός κατὰ χάριν τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

β. Ὁ τρόπος ἀποδοχῆς τῆς χριστιανικῆς πίστεως εἶναι ἡ «χεῖρ Κυρίου» (Πράξ. 11,21), δηλαδή ἡ θεία ἐνίσχυση πού χορηγοῦσε ὁ Ἰησοῦς Χριστός στούς εὐαγγελιζομένους, τό ἅγιο ὄνομά Του. Δηλαδή ὅπου κήρυτταν ἦταν ἐκεῖ μαζί τους καί ὁ Θεάνθρωπος διά τοῦ Πνεύματος καί τούς ἔδινε δύναμη πνεύ-

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Πράξ. ια' 19-30)

Οι Απόστολοι εὐαγγελίζονται τὸν Χριστό

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις, διασπαρέντες οἱ ἀπόστολοι ἀπὸ τῆς θλίψεως τῆς γενομένης ἐπὶ Στεφάνῳ διῆλθον ἕως Φοινίκης καὶ Κύπρου καὶ Ἀντιοχείας, μηδενὶ λαοῦντες τὸν λόγον εἰ μὴ μόνον Ἰουδαίοις. Ἦσαν δέ τινες ἐξ αὐτῶν ἄνδρες Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι, οἵτινες εἰσελθόντες εἰς Ἀντιόχειαν ἐλάλουν πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς, εὐαγγελιζόμενοι τὸν Κύριον Ἰησοῦν. Καὶ ἦν χεὶρ Κυρίου μετ' αὐτῶν, πολὺς τε ἀριθμὸς πιστεῦσας ἐπέστρεψεν ἐπὶ τὸν Κύριον. Ἠκουσθη δὲ ὁ λόγος εἰς τὰ ὅσα τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἱερουσολύμοις περὶ αὐτῶν, καὶ ἐξαπέστειλαν Βαρνάβαν διελθεῖν ἕως Ἀντιοχείας· ὃς παραγεγόμενος καὶ ἰδὼν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐχάρη, καὶ παρεκάλει πάντας τῆ προθέσει τῆς καρδίας προσμένειν τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἦν ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου καὶ πίστεως· καὶ προσετέθη ὄχλος ἰκανὸς τῷ Κυρίῳ. Ἐξῆλθε δὲ εἰς Ταρσὸν ὁ Βαρνάβας ἀναζητήσαι Σαῦλον, καὶ εὗρων αὐτὸν ἤγαγεν αὐτὸν εἰς Ἀντιόχειαν. Ἐγένετο δὲ αὐτοὺς ἐνιαυτὸν ὅλον συναχθῆναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ διδάξαι ὄχλον ἰκανόν, χρηματίζου τε πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς. Ἐν ταύταις δὲ ταῖς ἡμέραις κατήλθον ἀπὸ Ἱερουσολύμων προφηταὶ εἰς Ἀντιόχειαν· ἀναστὰς δὲ εἷς ἐξ αὐτῶν ὀνόματι Ἄγαθος ἐσήμανε διὰ τοῦ Πνεύματος λιμὸν μέγαν μέλλειν ἔσσεσθαι ἐφ' ὅλην τὴν οἰκουμένην· ὅσους καὶ ἐγένετο ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος. Τῶν δὲ μαθητῶν καθὼς ἠμπορεῖτό τις, ὥρισαν ἕκαστος αὐτῶν εἰς διακονίαν πέμψαι τοῖς κατοικοῦσιν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἀδελφοῖς· ὁ καὶ ἐποίησαν ἀποστείλαντες πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους διὰ χειρὸς Βαρνάβα καὶ Σαύλου.

ματος καὶ ψυχῆς νά μεταδίδουν τὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου. Αὐτὸ ἀλλῶστε εἶχε ὑποσχεθεῖ στοὺς ἔνδεκα μαθητὲς του μετὰ τὴν Ἀνάστασή Του· «ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ἡμῶν εἰμί πάσας τὰς ἡμέρας...» (Μτ. 28,20), δηλαδή ὅτι θά εἶναι μαζί τους καὶ θά τοὺς ἐνισχύει συνεχῶς στό ἔργο διάδοσης τῆς πίστεως.

Δέν βοηθᾷ ὁμως ὁ Κύριος μόνο αὐτοὺς πού διακονοῦν τὴν Ἐκκλησία στή διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου ἀλλὰ καὶ ἐκείνους πού ἀκοῦνε περὶ τῆς ἀληθείας τῆς πίστεως. Ἐπενεργεῖ διὰ τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στίς καρδιές τους ὥστε νά φωτισθεῖ ὁ νοῦς τους καὶ νά ἀποδεχθεῖ ἡ καρδιά τους τό κήρυγμα τῆς πίστεως. Νά συγκατατεθοῦν νά πιστέψουν στὸν Χριστό ὡς Θεό καὶ σωτήρα τοῦ κόσμου καὶ νά γίνουν πιστὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ θεία χάρη ἔχει διεισδυτικὴ δύναμη καὶ εἰσέρχεται στὰ ἐνδόμυχα τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ «ἐτάζων νεφροῦς καὶ καρδίας» Θεὸς βρῖσκει τό σημεῖο ἐπαφῆς τῆς προαίρεσης τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς πειστικῆς ἐνέργειας τοῦ Παρακλητοῦ καὶ πείθει τὴν ψυχὴ μέ θαυμαστό τρόπο νά ἀποδεχθεῖ τὴν ἀποκαλυφθεῖσα ἀλήθεια.

Καὶ συντελεῖται ἡ ἀνάπλαση τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἀκροατὴς τοῦ θείου λόγου δέχεται, πείθεται καὶ πιστεύει. Αὕτη εἶναι ἡ δύναμη τῆς πίστεως. Συνεργεῖ ὁ Θεὸς μέ τὸν ἀνθρώπο καὶ συντελεῖται τό μυστήριον τῆς σωτηρίας. Εἶναι χαρακτηρι-

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Τίς ἡμέρες ἐκεῖνες, ἐκεῖνοι πού εἶχαν διασπαρῆ ἔνεκα τοῦ διωγμοῦ, πού ἔγινε ἐξ αἰτίας τοῦ Στεφάνου, ἔφθασαν μέχρι τῆς Φοινίκης καί τῆς Κύπρου καί τῆς Ἀντιοχείας, ἀλλά δέν ἐκέρυτταν τόν λόγον σέ κανένα παρά μόνον σέ Ἰουδαίους. Μερικοί ἀπό αὐτούς ἦσαν Κύπριοι καί Κυρηνάιοι, οἱ ὅποιοι, ὅταν ἐμπῆκαν εἰς τήν Ἀντιόχειαν, ἐμιλοῦσαν εἰς τοὺς ἑλληνιστάς κηρύττοντες τό χαρμόσουνον ἀγγελμα περί τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Καί τό χέρι τοῦ Κυρίου ἦτο μαζί τους καί μέγας ἀριθμός ἐπίστεψε καί ἐπέστρεψε εἰς τόν Κύριον. Ἐφθασε δέ ἡ εἰδῆσις γι' αὐτούς εἰς τά αὐτιά τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων καί ἔστειλαν τόν Βαρνάβαν ἕως τήν Ἀντιόχειαν. Ὅταν αὐτός ἔφθασε καί εἶδε τήν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἐχάρηκε καί παρώτρυνε ὄλους νά παραμένουν πιστοί εἰς τόν Κύριον μέ σταθερή καρδιά, διότι ἦτο πραγματικά ἄνθρωπος ἀγαθός καί γεμάτος Πνεῦμα Ἅγιον καί πίστιν. Ἀρκετός δέ λαός προσετέθη εἰς τόν Κύριον. Τότε ὁ Βαρνάβας ἀνεχώρησε εἰς τήν Ταρσόν διὰ νά ζητήσῃ τόν Σαῦλον καί ὅταν τόν εὗρῃκε τόν ἔφερε εἰς τήν Ἀντιόχειαν. Ἐμειναν δέ ἕναν ὀλόκληρον χρόνον εἰς τήν ἐκκλησίαν καί ἐδίδεξαν πλῆθος πολύ. Εἰς τήν Ἀντιόχειαν οἱ μαθηταί ὠνομάσθησαν διὰ πρώτην φοράν Χριστιανοί. Κατά τὰς ἡμέρας αὐτάς κατέβηκαν προφηταί ἀπό τά Ἱεροσόλυμα εἰς τήν Ἀντιόχειαν. Ἔνας δέ ἀπό αὐτούς, ὀνομαζόμενος Ἄγαθος, ἐσηκώθηκε καί προεἶπε διὰ τοῦ Πνεύματος, ὅτι θά ἐγένετο μέγαν πείνα εἰς ὄλην τήν οἰκουμένην, ἡ ὁποία καί ἔγινε ἐπί Κλαυδίου Καίσαρος. Ἀπεφάσιον δέ οἱ μαθηταί νά στείλῃ ὁ καθένας, ἀνάλογα πρός τήν οἰκονομικήν του κατάστασιν, βοήθειαν εἰς τοὺς ἀδελφούς πού κατοικοῦσαν εἰς τήν Ἰουδαίαν. Αὐτό καί ἔκαναν καί τήν ἀπέστειλαν εἰς τοὺς πρεσβυτέρους διὰ τοῦ Βαρνάβα καί τοῦ Σαύλου.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

σική ἡ ἀπάντησις τοῦ Χριστοῦ στήν ὁμολογία τοῦ Πέτρου ὅτι Ἐκεῖνος εἶναι ὁ Χριστός, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος· «σάρξ καί αἷμα οὐκ ἀπεκάλυψέ σοι, ἀλλ' ὁ πατήρ μου ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Μτ. 16,16-17). Δηλαδή ὅτι ἡ πίστις του στόν Χριστό καί ἡ ὁμολογία του ὅτι εἶναι ὁ Υἱός τοῦ ζῶντος Θεοῦ δέν εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀνθρώπινος ἐμπνευσης, ἀλλὰ θεῖος φωτισμός καί ἐπίσκεψη τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ Πατρός.

Ἡ ἀνθρώπινη θέλησις προϋπόθεσις πίστεως

Παρόλο πού ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ πρωταγωνιστής στήν ἀποδοχή τῆς πίστεως, γράφει ὁμως, ὁ ἅγ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, «ἡ χάρις, κἄν χάρις, τοὺς ἐθέλοντας σώζει». Δηλαδή παρ' ὅτι ἡ χάρις εἶναι δωρεά τοῦ Θεοῦ στόν ἄνθρωπο, γιά νά πιστέψῃ ὁμως, δέν μπορεῖ νά πιστέψῃ χωρίς νά τό θέλῃ κι ὁ ἴδιος. Ἡ πίστις εἶναι καρπός πνευματικῆς ἐλευθερίας καί ὄχι ἐξαναγκασμοῦ καί βίας. Δέν κάνει ὁ Θεός προπαγάνδα, «πλήσιον ἐγκεφάλου», ἀλλὰ καλεῖ μέ διάκρισις καί πολλή ἀγάπην τόν ἄνθρωπο νά ἀνταποκριθεῖ ἐκουσίως στό κάλεσμα τοῦ Δημιουργοῦ, στήν ἀποκάλυψη τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Μέ αὐτό τόν τρόπο ἔγιναν

2 Ιουνίου 2013: ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
«Ἡ τῆς Σαμαρείτιδος ἑορτή, ἐν ἧ ὁ Χριστός μεσσιαν ἐαυτὸν ὠμολόγει». Νικηφόρου
Κων/πόλεως τοῦ ὁμολογητοῦ († 828). Κωνσταντίνου νεομάρτυρος τοῦ ἐξ Ἀγαρνῶν.
Ἦχος: δ΄ – Ἑωθινόν: Ζ΄ – Ἀπόστ.: Πράξ. ια΄ 19-30 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. δ΄ 5-42.
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 9 Ιουνίου, τοῦ Τυφλοῦ.
Ἀπόστολος: Πράξ. ιστ΄ 16 - 34 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. θ΄ 1-38.

οἱ πρῶτες χριστιανικὲς κοινότητες καὶ ἰδρύθηκαν οἱ τοπικὲς χριστιανικὲς ἐκκλη-
σίες, ὅπως ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀντιοχείας, ὅπου γιὰ πρώτη φορά, μετὰ τὴν Ἀνά-
σταση τοῦ Χριστοῦ, ὅσοι πίστεψαν σὲ Αὐτὸν ὀνομάστηκαν χριστιανοί. Ὁ ὄνομα
πού φέρει τὴ σφραγίδα τῆς θείας χάριτος ἀλλὰ καὶ τῆς αὐτοπροαίρετης διαθέ-
σεως τοῦ πιστοῦ ἀνθρώπου. Ἐμπεριέχει δηλαδὴ τὸν πολῦτιμο καρπὸ τοῦ Ἁγί-
ου Πνεύματος πού εἶναι ἡ ἀκαταίτητη καὶ βέβαιη πίστη στό θεῖο πρόσωπο
τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ σῶμα τῆς ἁγίας Του Ἐκκλησίας.

Ἄρχιμ. Χ. Ν.

Ἡ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ ΤΩΝ ΠΙΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

Εἰσαγωγή στὴν ἀσκητικὴ παράδοση τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

JEAN CLAUDE LARCHET, μετάφραση Χ. Κούλα
(Τόμ. Α΄ καὶ Β΄, Σχῆμα 14Χ21, σελ. 656 ἕκαστος)

Μέ εὐληπτο τρόπο ὁ συγγραφέας ἀντιδιαστέλλει στὴ θεολογικὴ σκέψη τῆς
Δύσεως, πού ἐρμηνεύει τὸ ἀπολυτρωτικὸ ἔργο Χριστοῦ μέ δικανικούς ὅρους,
τὴν εὐρύτερη πατερικὴ παράδοση τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅπου ὁ Ἰησοῦς Χριστός δέν
εἶναι λυτρωτὴς τοῦ ἀνθρώπου μέ τὴ δικανικὴ ἔννοια τῆς ἐξαγορᾶς τῆς ἁμαρτίας.
Οἱ ὅροι λυτρωτὴς καὶ Σωτήρας ταυτίζονται· καὶ τὸ ρῆμα «σῶζω» σημαίνει καὶ
«θεραπεύω». Γι’ αὐτὸ οἱ Πατέρες ἀπὸ τὸν Α΄ αἰ. ἀπέδωσαν στὸν Χριστὸ τὸ προ-
σωνύμιο ἰατρός «τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων», θεραπεύων σὲ κάθε βαπτιζόμε-
νο τὴν ἀσθενοῦσα ἀνθρώπινη φύση του.

Οἱ ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας προσφέρουν αὐτὴ τὴν πολυσέλιδη
ἐκδοση, σὲ δύο τόμους συνολικά, ἐπισημαίνοντας τὸ γεγονός ὅτι κάθε χριστιανός,
γιὰ νὰ οικειοποιηθεῖ τὴ θεία χάρι, ὀφείλει προηγουμένως νὰ ἀσκηθεῖ διά-
γοντας αὐθεντικὴ πνευματικὴ ζωὴ. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀσκησιολογία εἶναι τὸ μέσο θε-
ραπείας τῆς νοσοῦσας ἀνθρώπινης φύσης καὶ ἐπιστροφῆς στὴν προπρωτικὴ μα-
καριότητα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου
Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίτιση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν
διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ’ ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr